

EGY KÉPZELETBELI BARÁT KALANDJAI

Michelle Cuevas

Jacques-nak az a sanda gyanúja támad,
hogy a húgát, Fleur-t leszámítva mindenki utálja őt. Hiába
jelentkezik az órákon, a tanárok ügyet sem vetnek rá, a társai
sosem válogatják be tesin a csapatba, és
a szülei folyton elfelejtenek megteríteni
neki az asztalnál. De nagyon
megdöbben, amikor végre megtudja
az igazat: ő valójában Fleur képzelt barátja! Miután
meggyőzi Fleur-t, hogy eressze őt szabadon, Jacques
meglepő, megható és mindvégig mulatságos
útra indul, hogy rátaláljon önmagára: hogy
kitalálja, ki is igazából Jacques,
és hová tartozik.

EGY KÉPZELETBELI BARÁT KALANDJAI

— részlet —

Első fejezet

JACQUES PAPIER-T MINDENKI UTÁLJA

Igen, világ, papírra vetem az emlékiratomat, és az első fejezetnek egyszerűen ezt a címet adtam:

JACQUES PAPIER-T *MINDENKI* UTÁLJA.

Úgy gondolom, ez igazán költőien fejezi ki életem első nyolc évének minden drámáját. Hamarosan rátérek a második fejezetre. Ott fogom bevallani, hogy az első fejezetben kissé eltúloztam a dolgokat, ahogy a tacsksomat, François-t is túlzás lenne arányosnak nevezni. A túlzás a *mindenki* szó használata volt. Valójában három kivétel is van a „mindenki” alól. Ezek:

Az anyukám.

Az apukám.

Az ikerhúgom, Fleur.

Ha figyeltél, észrevehetted, hogy François, a tacsó nem szerepel ezen a listán.

Második fejezet

FRANÇOIS, A GONOSZ TACSKÓ

Egy fiú és a kutyája talán a létező legklasszikusabb páros.

Mint a borsó meg a héja.

Mint a bal meg a jobb láb.

Mint a zsák meg a foltja.

De hiába.

Az én kapcsolatomban François-val sokkal inkább olyan, mintha valaki páros lábbal összetaposná a borsót héjas-tul, aztán bedugná a toldott-foldott zsákba, és még abba is rúgna egy jó nagyot. Értitek, hogy értem.

Az igazat megvallva, minderről nem csak François tehet; az élet nem éppen a legjobb lapokat osztotta neki. Kezdjük ott, hogy szerintem az illető, aki összerakja a kutyákat, nem figyelt oda rendesen, amikor François banán alakú testére zömök kis lábakat ragasztott. Talán mind morcosak lennénk, ha a hasunk a földet súrolná, valahányszor teszünk egy lépést.

Aznap, amikor kölyökként hazahoztuk, François megszagolta a húgomat, és rögtön a tenyeréből evett. Aztán engem is megszagolt, és ugatni kezdett – és az azóta eltelt nyolc évben sem szokott le arról, hogy vadul ugasson, valahányszor a gonosz kis orra közelébe kerülök.

Harmadik fejezet

PAPIER BÁBOK

Igaz, hogy a francia *papier* szó papírt jelent, ám a családom nem papírt készít vagy árul. Nem, az én családom a képzelet birodalmával kereskedik.

– Tényleg ilyen sok embernek van szüksége bábokra?
– kérdezte egyszer Fleur apukánkat. Hogy őszinte legyek, nekem is gyakran eszembe jutott ugyanez a kérdés a szüleink bábos boltjáról.

– Édes kislányom – felelte apu –, szerintem az igazi kérdés az: kinek *nincs* szüksége bábokra?

– A virágárosoknak – felelte Fleur. – A zenészeknek. A szakácsoknak. A hírbemondóknak...

– Üdv itt, a boltomban! – szólt erre apu. – Virágáros vagyok. Azt mondják, a növényeknek jól tesz, ha beszélnek hozzájuk, és mivel én sokat csevegek a boltban a bábokkal, nincs is szebb a virágaimnál. – Megperdült.
– Ezt nézd, zongorista vagyok, mindkét kezemen egy-egy

bábbal, így most már négy karom van, nem csupán kettő. Most pedig szakács lettem, de fogókesztyű helyett bábbal védem a kezem. Nahát, idenézz, hírbemondó vagyok, aki egykor egyedül olvasta fel a híreket, most viszont egy bábnak tehetek humoros megjegyzéseket.

– Értem – mondta Fleur. – Bábokra a magányos embereknek van szükségük, akiknek nincs kihez beszélniük. Szerencsére nekem itt van Jacques, és most kimegyünk a szabadba játszani.

Elmosolyodtam, integettem apunak, és követtem Fleurt ki az ajtón. Ahogy otthagytuk a fagyos tekintetű bábokat és kiléptünk a délutáni fénybe, megszólalt a bolt csengője, a nap pedig az eget borító felhőkön át kacsintott ránk.

Negyedik fejezet
DE TÉNYLEG.
MINDENKI UTÁLJA JACQUES PAPIER-T.

Iskola. Ki találta ki ezt a kegyetlen helyet? Talán ugyanaz a személy, aki a tácskókat rakja össze. Az iskola remek példája egy olyan helynek, ahol mindenki (de tényleg *mindenki*) utál engem. Hadd bizonyítsam ezt néhány esettel, amik ezen a héten történtek:

Hétfőn fociztunk. A kapitányok egyesével válogattak csapattagokat. Engem hagytak utoljára, de amikor végre rám került volna a sor, egyszerűen elkezdtek nélkülem a játékot. Nem utolsónak kerültem be valamelyik csapatba; nem kerültem be egyik csapatba sem.

Kedden egyedül én tudtam, mi Idaho fővárosa. Jelentkeztem, még meg is lengettem a karomat, mintha azt akarnám mímelni, ahogy a kesztyűbábom a tengeren hánykolódik. De a tanárunk csak ennyit mondott:

– Tényleg? Senki sem tudja a választ? *Senki?*

Szerdán ebédnél egy tagbaszakadt srác majdnem rám ült, és kénytelen voltam sietve feladni a helyemet, hogy megússzam a biztos halált.

Csütörtökön éppen felszálltam volna a buszra, én voltam az utolsó a sorban, de mielőtt beléphettem volna az ajtón, a sofőr becsukta azt. Pont az orrom előtt.

– Jaj, NE MÁR! – kiáltottam, ám a szavaimat elnyelte a kipufogógáz felhője. Fleur kikövetelte, hogy a sofőr megálljon, leszállt a buszról, és együtt sétáltunk haza.

Így hát péntek reggel könyörögtem a szüleimnek, hadd ne kelljen aznap suliba mennem. Még annyira sem méltattak, hogy nemet mondjanak. Egyszerűen csak levegőnek néztek.

Ötödik fejezet

KETTŐNK TÉRKÉPE

Mióta csak az eszemet tudom, Fleur meg én a kettőnk térképén dolgoztunk. Voltak könnyen megrajzolható helyek: a békás tó, az óriási, szentjánosbogarakkal teli mező, meg a fa, aminek a kérgébe Fleur belevészte mindkettőnk monogramját.

És persze szerepeltek rajta a világunk biztos pontjai is, mint például a bábbolt dombja, François fjordjai, és anyu meg apu hegycsúcsa.

De voltak rajta más helyek is.

Azok voltak a legjobb helyek.

Azok a helyek, amiket csak mi találhattunk meg.

A könnyek patakja, amit Fleur sírt tele, miután egy fiú a suliban kicsúfolta a foga miatt. A rejtekhely, ahová elástunk egy időkapuszulát. És ahonnan aztán kiástuk az időkapuszulát. Meg a sokkal jobb rejtekhely, ahová az időkapuszula átkerült (egyelőre). Szerepelt rajta

a járdarajzokat bemutató kiállítás, amit nyaranta szoktunk rendezni. Meg a fa, amire olyan gyorsan másztam fel, hogy megdöntöttem a rekordot, és amiről aztán le is estem, bár ezt nem árultuk el anyunak és apunak. Rajta volt a flamingorillák, jegesmedvarangyok és strucc-cikányok vadászterülete. És rárajzoltam a tölgyfát, aminek az odvába eldugtam Fleur mosolyát, azt, ami nem a száján látszik, csak a szemén. A térképünkön feltüntettük minden bűvőhelyünket és rejtekhelyünket, megjelöltük a titkainkkal teli mély kutakat.

Igen, mint minden legjobb barátnak, nekünk is volt egy egész világunk, amit csak mi ketten láthattunk.

Hatodik fejezet

MÁGIKUS MAURICE

Vasárnaponként néha elmentünk a családdal a helyi gyermekmúzeumba, ahol igazából csak buborékfújás, ósdi kövek, meg egyéb hasonló dedós cuccok voltak. De mi nem ezért jártunk oda. Azért mentünk, mert vasárnaponként ingyen kaphattunk pattogatott kukoricát, és „kiélvezhettük” Mágikus Maurice „csodálatos” bűvész-műsorát.

Maurice öreg volt. Nem úgy értem, hogy öreg, mint egy nagypapa, vagy akár mint egy dédnagypapa. Úgy értem, *öreg*. Olyan öreg, mint akinek rá sem fér elég gyertya a születési tortájára. Olyan öreg, mint akinek fekete-fehérben játszódna az emlékei.

A bűvészmutatványai pedig egyszerűen borzalmasak voltak! Az egyikben egy galambot varázsolt elő egy gramofonból. Egy gramofonból! Ez a pasas legalább ezeréves volt. Valahányszor megnéztük a műsorát, Fleur odahajolt

hozzám, hogy a fülébe suddoghassam a vicces megjegyzéseimet.

– Maurice olyan öreg – sutyorogtam –, hogy a bizonyítványát hieroglifával írták.

Fleur a szája elé kapta a kezét, hogy ne hallatsszon a vihogása.

– Olyan öreg – folytattam –, hogy amikor megszületett, a Holt-tenger még csak egy kicsit gyengélkedett.

Sajnos azon a bizonyos vasárnapon egyikünk sem vette észre, hogy Mágikus Maurice észrevett *minket*, ahogy éppen a műsorán gúnyolódunk.

– Kislány! – szólt Maurice, és megállt előttünk, kezében egy morcos nyuszival. – Hát te meg kivel sugdolózol?

– A tesómmal – közölte Fleur. – A neve Jacques.

– Á! – bólintott Maurice. – És mégis mit mondott *Jacques*, ami ilyen roppant vicces?

Fleur arca olyan vörös lett, mint a haja, és zavartan harapott az ajkába.

– Hát... – habogta. – Úgy gondolja, hogy a bácsi... öreg. Ja, és hogy a műsora kamu. Jacques szerint ez az egész csak szemfényvesztés.

– Értem – mondta Maurice. – Nos, a világ tele van kételkedőkkel.

Megpróbálta drámaian hátralebbenteni a köpenyét, de belefájdukt a háta, így a botjára támaszkodva bicegett át a színpadon.

– A kétkedők azt mondják, hogy a mágia csupán illúzió. És tudjátok, mit? Egy szót sem kell szólnotok, hogy bebizonyítsátok, tévednek. Nem kell más, csak ez.

Elővett a mellényzsebéből egy régi, rossz iránytűt. Olyan vénnek tűnt, mint ő maga, és a tű csak egyetlen irányba mutatott: egyenesen arra a személyre, aki a kezében tartotta.

– Gyere fel ide, kislány! Te leszel az asszisztensem.

Fleur felállt, és vonakodva fölment a színpadra Maurice-hoz. Kissé büntudatom támadt, és reméltem, hogy a bűvész nem fogja bedugni egy dobozba, aztán kardokkal teleszurkálni.

– Fogd meg ezt! – adta át Maurice az iránytűt Fleurnek.
– Most pedig el foglak tüntetni – mondta.

Odalépett egy jó nagy szekrényhez, kinyitotta az ajtót, és intett a húgomnak, hogy lépjen be. Fleur bement a szekrénybe, Maurice pedig rácsukta az ajtaját.

– Abrakadabra! – kiáltotta. Önkéntelenül is gúnyos grimaszt vágtam.

Ám ekkor, legnagyobb döbbenetemre, Maurice kinyitotta a szekrényajtót, és Fleur tényleg eltűnt! A tömeg izgatottan felmorajlott.

– Figyelj, Fleur! – kiabálta Maurice. – Ha háromszor megkoppantod az iránytűdet, hazatérhetsz.

Maurice becsukta a szekrény ajtaját, megvárta a három koppintást, aztán amikor újra kinyitotta az ajtót, lássanak csodát: Fleur visszatért!

Na, a tömeg persze tapsviharban tört ki, a vén Maurice pedig meghajolt (vagy mégsem; alpból is olyan hajlott volt a háta, hogy nem lehettem biztos benne). Fleur vissza akarta adni az iránytűt, Maurice azonban a fejét csóválta, és ráhajtotta a húgom ujjait a tájolóra.

– A világ csupa rejtély – mondta. – A lehetetlen lehetséges. És te, Fleur, olyan lánynak tűnsz, aki tudja, hogy a *valóság* csupán nézőpont kérdése.

Hetedik fejezet

DÖBBENET

Másnap épp a bűvész iránytűjével játszottam, megpróbáltam eltüntetni François-t, az ördögi tacsskót, amikor meghallottam, hogy a szüleim bemennek a szobájukba. A Papier család házában papírvékonyak a falak, így hallgattam ki véletlenül a beszélgetést, ami megváltoztatta az életem.

– Nem gondolod – hallottam anyukám hangját –, hogy a képzelődést is lehet *túlzásba* vinni?

– Talán igazad van – felelte apu. – Talán nem tesz jót Fleurnek, hogy ennyi báb között neveljük fel. Lehet, hogy megzavarta az a sok kidülledt szemű meg mozgó szájú figura.

Hallottam, ahogy anyukám nagyot sóhajt.

– És nem kellett volna ilyen sokáig belemennünk a játékába. Az emeletes ágy még hagyján, de hogy még egy személyre terítsünk az asztalnál? Külön fogkefe? Hogy

minden tankönyvből kettőt kell vennünk? Nem is tudom. Azt hittem, Fleur szépen kinő majd abból, hogy képzelt barátja legyen.

Megdöbbentem.

Elképedtem.

Hüledeztem.

A húgomnak, a legjobb pajtásomnak volt egy képzeletbeli barátja, akiről sosem mesélt nekem.

Nyolcadik fejezet

AKI A LEGJOBBAN ISMER

Jaj, Fleur!

Mindenen megosztoztunk: az emeletes ágyon, a fürdőkádón, a játékokon. És ezek csak az otthoni dolgok. Egyszer még – tessék megkapaszkodni! – egy rágón is megosztoztunk. Fleur rágózott, és én is megkívántam, de nem volt nála több, úgyhogy nagylelkűen, önzetlenül elfeleztem velem az övét. Talán undorító volt. Talán ez volt maga a szeretet. Vagy talán ez a kis darabka ragacs mindkettő volt egyszerre.

Erre most kiderül, hogy Fleur olyan eget rengető titkot rejteget előlem, mint egy képzelt barát?

Pedig olyan közel álltunk egymáshoz! Fleur a fejembe látott. Már azelőtt tudta, mit gondolok, mielőtt én magam tudtam volna.

Mikor anyukánk egyszer megkérdezte:

– Mi legyen a reggeli?

Fleur válaszul azt kiabálta a szobánkból:

– Jacques palacsintát kér! Olyan alakban, mint Mozart 40. g-moll szimfóniája!

És nem is maga a kérés volt a legfurcsább, hanem az, hogy *tényleg* azt akartam reggelire. *Pontosan* azt.

Az igazság az, hogy mindössze ennyit akar mindenki: hogy ilyen jól ismerjék, hogy lássák. Nem úgy értem, hogy lássák a hajunkat vagy a ruhánkat, hanem hogy lássanak *minket*, olyannak, amilyenek valóban vagyunk. Mind meg akarjuk találni azt a személyt, aki ismeri a valódi énünket, aki megért minket az összes furcsaságunkkal együtt. Téged lát valaki úgy igazán? Látja a legmélyebb, legőszintébb énedet, amit senki más nem láthat az egész világon?

Remélem, hogy igen.

Engem van, aki így lát.

Fleur mindig is így látott.